

миче седи до чешмата и плаче. То е свило колѣната си до самата брадичка; обвило ги е съ тънkitъ си рѣце, а сълзитъ му капятъ по роклята. Момчето каза:

— Добъръ день, козарке.

Момичето повдигна очитъ си. Тѣ приличаха на две сини, бистри капки. Коситъ му приличаха на две плитки отъ слънчеви лѣчи.

— Кой си ти? — попита момичето.

— Никой — засмѣ се зеленоокото момче.

— Като си никой, какво търсишъ по гората?

— Ходя и свиря по Божия свѣтъ.

— Не ми трѣбва свирнята ти. Иди да свиришъ на ония, които искатъ. Азъ не искамъ да те слушамъ сега.

— Да посвирия ли на твоитъ яренца?

— Друга работа нѣмашъ ли си ти — на ярета да свиришъ? Трѣбва да си лудъ. Върви си.

Момчето се усмихна.

— Слушай, козарке, остави ме да посвирия за твоитъ сълзи, за твоята мжка и ти ще се развеселишъ.

— А отгдѣ знаешъ за какво плача сега? Отзарана една змия-усойница ухапа козата ми и тя умрѣ. Милата ми козичка!

Момчето седна до чешмата, намѣсти тънkitъ си прѣсти върху дупкитъ на окарината и започна да свиря. Отначало свирнята ту разказваше за хубавата козичка, за младата горска шума, за дветъ бѣли ярета и за пѣснитъ, които малкото момиче е пѣло по гората. После свирнята му стана по-тиха, по-тжжна. О, тая проста окарина, която като живъ човѣкъ нагласяше своята пѣсенъ и караше момичето да плаче още по-силно! Ето гласътъ на окарината се издигна пакъ нависоко, понесе се като пролѣтенъ дѣждъ по гората, накара сълзитъ на момичето да спратъ, очитъ му погледнаха ясното небе, спустнаха се по леко разлюлянитъ ливади, а пѣсенята на момчето полека се вмъкна въ душата на козарката и зачурулика тамъ като чучулига. Момичето